

нава при Русе, за да иде въ Букурещъ, гдето подъ председателството на *Любенъ Каравеловъ* се свикало общо събрание по народнитѣ работи. Кънчевъ пжтувалъ съ съмнителенъ билетъ. Щомъ стражарьтъ го повикалъ, той се уплашилъ, че ще бжде хванатъ и затворенъ. Безъ да мисли повече, Кънчевъ извадилъ скритиятъ пистолетъ и се самоубилъ на гарата. Гърмежитѣ и самоубийството смутило пжтниците. Събрала се голѣма навалица. Всѣки искалъ да узнае, какво става съ младия човѣкъ. Между публиката имало и заклети бунтовници. Тамъ билъ и Захарий Стояновъ, който съ трепетно сърдце гледалъ случката и нажалено оплаквалъ апостола. Особено Захарий се покъртилъ отъ смѣлостта на Кънчева, който предпочелъ да се самоубие, но да не се предаде живъ на турцитѣ.

Георги Икономовъ въ това време служилъ по желѣзницата Русе—Варна. Това му помагало лесно да пжтува до Варна, да спира на много гари, да се срѣща съ народни мжже и да разнася писма, вестници и книги. Скоро Икономовъ усвоилъ желѣзничарската служба добре и станалъ опитенъ желѣзничаръ.

Захарий желѣзничаръ.

Заедно съ Икономова и Захарий Стояновъ решилъ да стане желѣзничаръ, за да може по-добре да изпълнява и народната работа. Двамата се нагласили да се премѣстятъ въ Тракия, гдето получили служба по желѣзницата Цариградъ—Пловдивъ. Захарий Стояновъ се застоялъ въ Търново-Сейменъ и работилъ между Одринъ и Харманлий, а Георги Икономовъ работилъ често между Цариградъ—Пловдивъ.

Двамата желѣзничари отъ Сливенско (Медвенъ и Сливенъ), като чиновници, получили хубава униформа: куртка съ лѣскави копчета, шапка съ козерка, обшита съ сърменъ ширитъ и други украси. Това издигнало гордостта на българскитѣ младежи, които пѣргаво ти-